

Isojalka Holland

Isojalka Holland

Teksti © 2013 Jaana Tolonen

Kuvat Adobe Firefly 2024

Keskellä Atlantin valtamerä sijaitsevalla Atlantis-saarella asustaa noin kahdeksansataapäinen isojalan sukukunta.

Saaren asukkaat ovat työn touhussa valmistelemassa seuraavan päivän häijuhlaa varten. Juhlapaikkaa koristellaan suurilla näyttävillä kukka-asetelmilla, leivotaan valtavasti erilaisia herkkuja ja paistetaan mehevää paistia jättisuuressa maauunissa. Maaseudulla asustavat jätit tuovat tynnyreittäin tulivuoren rinteellä kypsytettyjen rypäleiden makeuttamaa viiniä.

Isojalat ovat kookkaita ihmisapinoiden sekoituksia, yli kaksi ja puoli metrisiä. Urospuolisten jalkaterä voi olla jopa 60 cm pitkä. Luonteeltaan he ovat hellämielisiä ja lempeitä jättiläisiä. Iho on karvaton ja kiinteän muhkeat lihakset näkyvät selvästi.

Vaatteina varsinkin naispuolisilla on yllään eläimennahasta ja kaislasta kudottuja pukimia. Helteisellä päiväntasaaja-alueella muuten vaatetus on niukkaa, mutta päätä suojellaan huolella auringon polttavilta säteiltä erilaisin reilun kokoisin hattukoristein.

Tuleva morsian, Mary Celeste on omassa huoneessaan sovittamassa häädypukuaan ja hiuskoristettaan. Hän asuu korkealla mahtipylväskivitalon yläkerrassa ja katselee ihastuksissaan ikkunastaan alas rannalle tullutta sulhastaan Hollandia. Holland on veljensä Jetin kanssa saapunut kalareissulta takaisin ja kiinnittää venettään laituriin Maryn veneen viereen.

Yön aikana isojalcojen aavistamatta, heidän sikeästi nukkuessaan merenpohjan syvyyksissä tapahtuu mannerlaattojen liikkeitä. Atlantis-saaren kohdalla kalliopohja ohenee.

Seuraavana päivänä koko saaren väki on kokoontunut juhlapaikalle aloittaakseen hääseremonian, jolloin ikävät tapahtumat saavat lopullisesti alkunsa. Isojalat ovat kooltaan niin suuria ja painavia, ettei saari heidän jalkojensa alla kestä ja romahtaa vajoten nopeasti meren syvyyksiin. Kokonainen upea, rehevä ja rikas saari on kokonaan kadonnut.

Holland ponnahtaa kuin korkki ylös veden pintaan. Voimakas virta pyörittää häntä edestakaisin, jolloin hän menee ilmansuunnista aivan sekaisin.

Havahduttuaan hereille, hän ei tiedä kauanko on kellunut tajuttomana. Hän hoksaa kumauttavansa päätään oman pienen veneensä ulkolaitaan. Hän kiipeää ylös veneeseen. Holland soutaa etsien saarta ja sen asukkaita. Hän soutaa ja soutaa, tajuamatta suuntaa, kunnes saapuu pääsiäisen aikoihin autiolle saarelle. Hän nousee maihin etsimään, jos muutkin olisivat löytäneet sinne. Ketään ei kuitenkaan näy missään. Holland odottaa, välillä kärsivällisesti ja välillä tuskissaan. Hän juoksee malttamattomana ympäri saarta, odottaen muita isojalvoja saapuvaksi, varsinkin kaunista morsiantaan.

Ajan kuluessa hänen on kuitenkin uskottava, että kaikki ovat menehtyneet onnettomuudessa. Suruissaan hän rakentaa saaren rannalle kaikkien noin 800 kuolleiden muistomerkeiksi suuria kivimiehiä. Ne vartioivat saarta, katseet kohti horisonttia, toivon maamerkeiksi, jos joku sattuisi sittenkin vielä tulemaan. Jokaiseen patsaaseen hän kirjoittaa henkilön nimen ja tietoja tapahtumista. Hän upottaa jokaisen patsaan sisälle pronssilla valetun kirjoituksen, joka hohtaa aina täyden kuun valossa.

Suruissaan hän jättää saaren ja lähtee merivirran saattelemana kohti ulappaa, saapuen tietämättään Englantiin. Rantaan lähestyessään hän huomaa Maryn veneen kiinnitettynä laituriin. Hollandin sydän on pakahtumaisillaan toivosta. Mäen päällä Holland näkee suuren pyöreän kivitalon ja lähtee juoksemaan sitä kohti.

Mary on pyykillä Stonehenge -nimisen talon takana. Ensin Holland ei ollut varma näkemästään kuka nainen oli, koska Mary oli hiukan muuttunut ulkonäöltään. Maryn karvoitus on kasvanut ja reilusti. Iloinen jälleennäkeminen, tapahtumien kertominen puolin ja toisin alkaa. Mary kertoo karvoituksen syyn olevan kivitalon, jonka sisällä säteilee oudosti ja hän on sen vuoksi tuhdin karvapehkon peitossa. Mutta oli hyvillään karvoituksesta, koska talvisin ilma on niin kylmää, ettei normaali vaatetus tahtonut riittää.

Holland kysyy veljestään Jetistä. Miten hänelle on käynyt? Mary kertoo, että Jeti voi hyvin ja hän on juuri lähtenyt metsästysreissulle. Hän viipyy siellä useamman kuukauden talven varalle ruokaa metsästäen. Mary ei henno kertoa heti kuitenkaan kaikkea kuten, että hän on mennyt naimisiin Jetin kanssa.

Onnellisena miehenä Holland jää Maryn luo ja huomaa kuinka hänenkin karvansa alkavat kasvaa. Hänestä kasvaa ja vahvistuu todella iso mies, ollen kiitollinen Marylle ruoista ja talon säteilylle tuuheasta karvoituksesta.

Koittaa aika kunnes Jeti palaa saaliineen kotiin. Ensin veljeksillä on ilo tavata, koska luulivat toistensa menehtyneen. Sitten he hoksaavat uudet kuviot ja siitä alkaa mustasukkaisuus draama, koska kumpikin haluaisivat Maryn itselleen ja taistelun temmellyksessä kivitalo tuhoutuu.

Kaikki kolme istuvat rannalla pitkään synkkinä ja hiljaisina, miettien mitä tehdä.

Ensimmäisenä Jetti nousee ylös, päättäen lähteä kohti itää ja kävellä niin pitkälle kunnes maa kohoaa mahdollisimman korkealle kohti pilviä, Himalajalle asti.

Mary ottaa Celeste -nimisen veneensä ja matkaa kohti Skotlannin rannikkoa. Hän on menettänyt ruokahalunsa, jolloin ruoat jäävät puoliksi syömättä veneen pöydälle. Hän nousee maihin ja jättää veneensä rantaan sitomattomana. Irtonaisena se ajelehtii ulapalle.

Mary majailee Loch Ness järven kallion onkaloissa. Aika ajoin hän käy järvellä kroolaamassa, samalla huuhtoen kyyneleitään veteen. Uudessa ison käden noustessa ylös ilmaan, rannalla olijat pelästyvät luullen sen olevan pelottavan jättiläisihirviön pää.

Viimeisenä rannalta lähtee Holland nousten omaan veneeseensä. Hän itkee niin valtavasti, että hänen veneensä ympärille kasvaa usvainen vesihöyrypilvi peittäen koko veneen. Hän matkaa kohti pohjoista ja rantautuu Amerikan maille.

Holland on niin murtunut ja huonovointinen mies, että hän oksentaa suuren säkenöivän karvapallon veneeseensä. Karvapalloon on yhdistynyt ja imeytynyt hänen kehonsa suru, mielen murheet ja kaikki ikävät tapahtumat, koko elämänsä uskomaton tarina. Vain näin hän pääsee tuskistaan vapaaksi, mutta jäljelle jää tyhjä ontto Holland, vailla tunteita ja katoaa juosten metsän siimekseen.

Yksinäinen vene riekaleisten lakanapyykkien mastoissa roikkuen on siitä asti keikkunut sumun seassa merillä, kuin ilmassa liitäen paikasta toiseen ja salamoiva oksennettu karvapallo kummittelee merimiehille itkullaan ja vaikeroinnillaan. Siltä merimiehet ovat kuulleet näitä tarinoita Atlantiksesta, Pääsiäissaarista, Stonehengestä ja isojaloista.

Silloin tällöin joku yksittäinen merimies on palannut matkoiltaan kertomaan näitä tarinoita satamissa ja sydämensä kautta vannonut nähneensä suuren purjelaivan kyljessä kirjaillun nimenkin, sen lentävän hollantilaisen nimi on Holland.

Aavelaivan kertomuksia uskoneena merimiehet ovat lähteneet etsimään tätä surullisen kuuluisaa uponnutta saarta rikkauksineen ja epäonnistina kadonneet niille reissuilleen.

Sen kummemmin isojalkojakaan ei ole näkynyt. Näyttää siltä, että he todellakin haluavat elää rauhassa yksinäistä erakon elämää jossain piiloissaan.

Vai mitähän he kukin nyt tahollaan mahtavat ajatella?

Olisi mukavaa tietää, jäikö tälle tarunhohtoisesta Atlantiksesta kotoisin olevalle arjalaiselle superrodulle jotain hampaankoloon.

